

Lucia Pietrelli Poeta

“No escriure seria una mutilació”

V
Lucia Pietrelli
Editorial: Cafè Central / Eumo Vic, 2017
Pàgines: 72
Preu: 13 euros

Lucia Pietrelli és una poeta, novel·lista i traductora italiana
MANEL LLADÓ

Lucia Pietrelli acaba de treure V a Cafè Central / Eumo i reedita el poemari *Violacions* a Adia. És italiana, viu a Mallorca, fa traduccions i va arribar a la nostra llengua atreta per la possibilitat de llegir Blai Bonet. Assegura que expressar-se en català és la seva manera d'integrar-se, de respectar el lloc i de fer-se amb la seva cultura. “Em surt espontani i sé que, si ho deixés de fer, ho enyoraria moltíssim”. Doncs no cal que ho deixi, francament.

En el prefaci de la primera edició de 'Violacions', del 2011, Pau Vadell escrivia que com a autora “ens pots arrancar el cor amb les ungles de brau i fer-lo servir de coixí”. De debò?

Si arranqués cors, crec que me'ls guardaria a dins per sumar vides, en lloc de fer-ne coixins per descansar. Canviar de lloc les coses, i els òrgans també, és una part important del joc poètic, així que entenc cap a on apunta Pau Vadell. M'agrada que ho vegi així, em coneix molt i sap que una escriptura que no s'atreveix a mostrar les ungles és una escriptura que no m'interessa i que, de fet, no sé practicar.

Escrivus que “'Violacions' és un clam al cos viscut com a geografia personal i a l'escriptura entesa com a eix anatòmic”.

Bàsicament aquesta és la meva visió de l'escriptura: una part de mi mateixa que em constitueix i que viu amb mi. D'aquí ve la comparació amb l'anatomia. No escriure seria una mutilació, seria com tenir un membre fantasma i em faria mal.

Una de les teves obsessions és el temps
Sí. M'obsessiona la relació del temps amb les coses, aquest abisme que separa l'efecte del temps sobre el cos, la carn, les persones i l'efecte del mateix temps sobre el paisatge, les pedres, les estàtues. Em deixa astorada la fragilitat d'un i la persistència de l'altre. I de l'astorament neixen les preguntes i les paraules.

Ets nascuda el 1984 i ja tens tres novel·les (totes amb premi) i set llibres de poemes publicats. Permet-me la ironia, t'has fet d'or?

No ha estat el cas. Qui es fa d'or a través

de la literatura? Crec que és millor deixar la pregunta sense resposta [riu]. Quan publico és quan ja li he donat tantes voltes al text que necessito allunyar-lo, fer-lo enfora, quasi diria que abandonar-lo jo perquè l'acompanyin uns altres. La publicació trenca el monòleg de l'autor amb el llibre i permet que s'instauri un diàleg que sempre m'ha resultat molt guapo i enriquidor.

El 2015 vas publicar el poemari 'Ortigues' i també la novel·la 'Cadenes', amb què vas guanyar el premi Joanot Martorell de Gandia. Quina relació estableixes entre la teva poesia i la prosa?

Si hi he de cercar una relació, serien les dues cares d'una mateixa moneda: unides però separades, unides però diferents. De tota manera, en el cas d'*Ortigues* i *Cadenes* hi ha un barranc pel mig. *Ortigues* és el ressò d'una falla trista i dolça alhora, un això era i no era... que mai no acaba de repetir-se, mentre que *Cadenes* és una narració fosca aquí i ara, una excavació sense edulcorant dins de la

quotidianitat i les seves aparences. Cada llibre és un món i m'agrada veure'ls per separat.

'Cadenes' és una novel·la amb moltes veus i un to poètic. T'agrada que la prosa sigui ben lliure? Quins prosistes ens recomanes?

Sí, m'agrada trencar el motlle, fer saltar els punts de la cotilla. La tendència a voler etiquetar i definir les coses no és sana, limita massa. Només em plantejo sentir-me còmoda a l'hora d'escriure, no m'importa la casella del gènere, si hi encaixa o no. Darrerament he llegit *La mort i la primavera*, de Mercè Rodoreda, i *El cuento de la criada*, de Margaret Atwood. En tots dos casos no podia deixar de llegir i alhora intentava anar a poc a poc perquè la novel·la durés més.

En el que escrivus hi ha pinzellades de paisatge. Com és el lloc on vius ara?

Un lloc preciós, enmig del camp i ple de llum. El paisatge és com el temps: hi és, sempre, i no t'hen pots sortir amb vida. Però si el temps em fa por, la natura, en canvi, m'acompanya molt. Quan camino per la

munyanya és un dels moments en què més feliç em sento.

Com és el lloc d'on vens?

Un poble petitó damunt d'un turó a la costa adriàtica. Es diu Candelara, és un microcosmos com els que surten a les pel·lis de Fellini. Una església, dos bars i les ruïnes d'un castell on diuen que es va refugiar Frederic Barba-roja.

Com t'ha marcat el fet de ser italiana a l'hora d'escriure?

Segurament m'ha salvat de l'automatisme i també del pes que qualsevol llengua materna carrega. Que el català no sigui la llengua amb la qual em vaig criar, em fa sentir més lliure a l'hora de triar i ajuntar paraules, m'ajuda a experimentar amb més lleugeresa. La meva formació va passar per un batxillerat de llengües clàssiques i després, a la universitat a Pisa, vaig estudiar literatura castellana i russa. No tinc referents estables, m'emamoro sovint d'autors concrets i després d'uns anys perdo aquells amors per trobar-ne uns altres. Llegeixo molt i no sé ser fidel. *